

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 29 / 10-05-2026

In Memoriam Jos Creusen (07-07-1950 / 13-12-2019) *op Rolduc van 1962-1970*

In de nieuwsbrieven 7 en 28 hebben jullie kunnen lezen, dat het een ware zoektocht was om te achterhalen, waar Jos heeft gewoond. Pas enkele maanden geleden ontdekte ik, waar zijn vrouw, Petra Creusen-Siemons, nu woont. Zij heeft mij nadien onderstaand levensverhaal van Jos toegestuurd.

Petra vertelde me ook nog, dat de moeder van Jos binnenkort 100 jaar wordt. Van harte feliciteer ik haar hier met deze bijzondere verjaardag. Op de verjaardag van de moeder van Jos wil Petra haar graag deze nieuwsbrief met het In Memoriam van Jos overhandigen. Hopelijk biedt het haar troost, dat haar zoon Jos door zijn jaargenoten van Rolduc niet vergeten wordt.

Jos vond het best wel fijn op Rolduc

Na de lagere school in Brunssum is Jos in 1962 naar Rolduc gegaan. Hij wilde priester worden. Deze wens is niet uitgekomen. Nadat hij, toen hij 15 jaar was, kennis had gemaakt met de poetsmeisjes op Rolduc, verdween zijn roeping.

Jos vond het zo fijn op Rolduc, dat hij er wel acht jaar over heeft gedaan. Het laatste jaar woonde hij extern. Na het afronden van zijn gymnasium B is hij in Nijmegen rechten gaan studeren. Helaas voor hem werd hij echter opgeroepen voor de militaire dienst.

Zijn eerste baan was bij Elcoma van Philips

Na zijn diensttijd is hij niet meer gaan studeren, maar is hij in Eindhoven bij Philips gaan werken en wel bij Elcoma (Electronic Components and Materials) op de ICT afdeling. Daar heeft hij in 1974 mij ontmoet. Ik werkte toen ook bij Elcoma als afdelingssecretaresse.

In december 1975 zijn we getrouwd. In Veldhoven konden we een huis kopen. In 1995 zijn we naar Eindhoven verhuisd, waar we ruim 25 jaar hebben gewoond.

Kom je er niet uit, ga dan naar Jos!

Software programma's ontwerpen was de grote expertise van Jos. Na Elcoma ging hij bij Samson Automatisering werken. Voor moeilijke softwareprogramma's draaide hij zijn hand niet om. In het bedrijf stond hij bekend als: 'kom je er niet uit collega, ga dan maar naar Jos, die lost het wel op'. Op enig moment heeft hij de overstap gemaakt als systeemontwerper naar het bedrijf EDS (Electronica Data Systems) in Eindhoven.

*Links:
Jos, zoals wij hem kennen in zijn
jaren op Rolduc.*

*Rechts:
Jos, actief met zijn grootste hobby,
fotografie. Rond 2015.*

Diabetes

Op 38-jarige leeftijd kreeg Jos helaas diabetes; hij moest dagelijks insuline spuiten. Ook moest hij continu zijn waarden bijhouden. Hiervoor heeft hij een uniek grafiekenprogramma ontwikkeld. Zeer gebruiksvriendelijk en zonder veel poespas door patiënten zelf in te kunnen vullen. Hij heeft dit door hem ontworpen geheel gratis en online aan alle gebruikers aangeboden. Wereldwijd werd het een grote hit. Vele diabetici nationaal en internationaal hebben van dit grafiekenprogramma gebruik gemaakt. Zijn programma is ook in diverse talen (Deens, Duits, Engels, Frans, Italiaans, Portugees, Russisch en Zweeds) vertaald. Op enig moment heeft een ziekenhuis in Rusland hem benaderd om een lezing over zijn programma te geven; hij is niet gegaan, omdat we angstig waren vanwege de woelige periode die er toen was. Volgens mij vond hij dat achteraf ook niet zo erg. In het Eindhovens Dagblad is er een aardig artikel over gepubliceerd.

Jos was trots op zijn kinderen ene kleinkinderen

In 1979 is onze zoon Paul en in 1981 is onze dochter Marijke geboren. We prijzen ons gelukkig met vier kleinkinderen. Onze oudste kleindochter, Esmée, wordt dit jaar al 16 jaar. Ze heeft een broer, Sven, van 13 jaar.

Spannend was de geboorte in 2013 van de tweeling van onze zoon. Liz en Stan zijn al met 29 weken geboren. Gelukkig blaken ze van gezondheid. Jos was erg trots op zijn kinderen en kleinkinderen.

Fotografie

Jos grootste passie was fotograferen; hij heeft veel fotografie cursussen gevolgd bij CVO Lino in België. Met recht mag je hem een ware natuurfotograaf noemen. Hij maakte prachtige natuurfoto's. Ook wist hij vele vogels prachtig met zijn camera vast te leggen. Nog dagelijks zie ik zijn foto's bij mij aan de wanden in mijn huis hangen.

Eindhovense diabeet wil software-programma gratis via internet verspreiden

'Diabeten helpen inzicht te krijgen in verloop ziekte'

EINDHOVEN - Het software-programma is inmiddels vertaald in het Duits, Engels, Frans, Italiaans, Deens, Portugees en Russisch. Een Zweedstalige versie is in de maak. Over drie maanden hoopt Eindhovenaar Jos Creusen het programma via de digitale snelweg gratis te kunnen verspreiden, zodat diabetici het kunnen benutten om een beter inzicht te krijgen in het verloop van hun ziekte.

Uniek is het programma van Creusen (50) volgens de Diabetisvereniging Nederland niet, want enkele fabrikanten van suikerspiegelmeters van het bloed kunnen hier vergelijkbare software bijleveren, zegt de vereniging. Toch is er wel degelijk belangstelling voor het programma van de Eindhovenaar onder diabetici, blijkt de vragen die hij via e-mail heeft gekregen van honderden patiënten. Sinds hij vorig jaar november een site (www.members.chello.nl/~j.creusen) heeft geopend, is die 1278 keer bezocht. Meest gestelde vraag: wanneer komt het programma beschikbaar?

Creusen wil dan ook in de eerste plaats meer bekendheid geven aan de mogelijkheid dat mensen met diabetes (suikerziekte) over een langere periode, desnoods jaren, in-

Foto: Kees Mariens

• Eindhovenaar Jos Creusen bezoekt zijn eigen website.

zicht kunnen krijgen in de ontwikkeling van hun ziekte. „Zodat ze ook hun levenspatroon voor zover mogelijk daarop kunnen instellen“, legt de Eindhovenaar uit. De gegevens in het programma haalt hij uit zijn suikerspiegelmeter, die hij op zijn pc

kan aansluiten. Deze meter kan maximaal honderd meetresultaten bewaren.

Alveesklier

Diabetes is een ziekte waarbij de bloedsuikerspiegel in het lichaam onder of boven een normale waarde kan komen,

wat bijvoorbeeld tot een coma kan leiden. Oorzaak is een niet goed functionerende alveesklier. Nederland telt 400.000 diabetispatiënten, geschat wordt dat er nog 350.000 mensen zijn die de ziekte hebben zonder dit te weten.

„Bij mezelf zag ik in het begin in de grafieken dat mijn bloedsuikerspiegel steeds op vrijdagavond en het weekeinde steeg. Ik ben mijn voedingsgedrag gaan analyseren. In het weekeinde eet je sneller eens een koekje, drinkt een biertje en dat heeft ook allemaal invloed op je bloedsuikerspiegel. Dat zijn grijpbare factoren. Maar er zijn ook factoren waarop je soms geen invloed hebt, zoals bijvoorbeeld sterke emoties. Maar voor dat soort invloeden heb ik geen ruimte gemaakt in het programma, want dan wordt het complex om alle gegevens bij te houden. En eigenlijk heb je er ook niks aan, omdat je emoties meestal niet kunt sturen.“

Creusen werkt nog aan de verfijning van zijn programma. Hij hoopt het over drie maanden beschikbaar te hebben. „Ik ga het gratis aanbieden, maar ik wil er wel een voorwaarde aan verbinden. Welke weet ik nog niet. Maar je zou de voorwaarde kunnen inbouwen dat bezoekers van de site eerst een reactie moeten mailen voor ze het programma kunnen downloaden. Dan heb ik ook plezier van al die tijd die ik in de ontwikkeling van de programmatuur heb gestoken.“

Slechts 69 jaar mocht hij worden

Helaas ging het met de gezondheid van Jos steeds slechter. Op 58-jarige leeftijd is hij noodgedwongen met zijn werk moeten stoppen. Naast diabetes kreeg hij longkanker, hartfalen en nog veel meer aandoeningen, teveel om op te noemen. Gelukkig kon hij zich op zijn goede dagen wijden aan zijn passie fotograferen en aan het blijven vernieuwen van zijn grafiekenprogramma

Op vrijdag 13 december 2019 is Jos overleden, één dag nadat wij 44 jaar getrouwd waren. Hij mocht slechts 69 jaar geworden. Enkele dagen voor zijn dood heeft hij telefonisch nog met Jo verhalen over Rolduc uitgewisseld.

We missen hem nog elke dag.

Petra Creusen-Siemons

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.

Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446

Het Elfde Kind.

Uitgekozen om priester te worden.

Oud-Rolducien Jean Thijssen (op Rolduc van 1965 tot 1970) maakte me onlangs attent op een recent verschenen boek van een andere oud-Rolducien, Ger Elbers uit Geijsteren.

De titel van zijn boek sprak me direct aan, omdat ik in het gezin Kunnen ook het elfde kind ben. Ik heb het boek besteld en met veel plezier gelezen. Kort samengevat beschrijft Ger in dit boek zijn tienerjaren. Zeker de eerste hoofdstukken, waar het over de periode op Rolduc gaat, zijn een feest van herkenning. Ger begint zijn boek met een lange en eenzame busreis van de LTM van zijn geboorteplaats Wellerlooi naar Rolduc. Prefect Penders wacht daar alle mogelijk nieuwe leerlingen op voor een eerste kennismaking met het kleinseminarie Rolduc. Deze eerste kennismaking bevalt Ger zo goed, dat hij daarna definitief kiest voor een start op de Voorbereidende Klas op Rolduc. Op 31 augustus 1959 stapt hij daarom weer in dezelfde bus.

Het boek is, zoals Ger zelf schrijft, een geromantiseerde autobiografie. Elbers groeide op in een gezin met twaalf kinderen. Tijdens het Rijke Roomse leven was het voor katholieke gezinnen een eer wanneer een zoon priester werd. Het was de moeder van Ger die hem stimuleerde om naar Rolduc te gaan en priester te worden.

Heimwee

Al snel ontstaan er echter twijfels bij de jonge Ger. Heeft hij wel roeping voor het priesterschap? Hoe merk je dat als een puberende jongeman? Ger kreeg daarnaast al snel last van heimwee; hij miste de gezelligheid van het drukke gezin Elbers en van het dorpsleven in Wellerlooi. Zijn moeder wilde hij echter absoluut niet teleurstellen. Daarom durft hij het eerste jaar amper thuis iets te vertellen over zijn twijfels.

Heel herkenbaar

Heel herkenbaar zijn sommige verhalen uit zijn Rolducse periode: over het zangkoor, over het biechten, over zelfgemaakte pitrietten mandjes

en over zijn seksuele ontdekkingsstocht. Ook herkenbaar is, hoe hij in elke vakantie zijn rapport moest laten zien aan de pastoor en het hoofd van de lagere school in Wellerlooi.

Bij iedereen vervagen sommige herinneringen in de loop der jaren. Ook bij Ger. Zo schrijft Ger ergens, dat er op zaterdag op Rolduc geen lessen waren en dat je zelf een douche kon nemen. Ik ben iets later op Rolduc gekomen, doch de vrije zaterdag moest toen nog uitgevonden worden en

zelf even douchen was er in mijn periode niet bij; er werd altijd groepsgewijs en maar zeer beperkt gedoucht.

Na twee jaar mocht Ger naar de Mulo

Hoewel hij na de Voorbereidende Klas al had willen stoppen, kwamen hij en zijn moeder overeen om het toch nog een jaar te proberen. Wanneer de studieresultaten een succesvol gymnasium onmogelijk maken, eindigt na afloop van het tweede studiejaar in 1961 het avontuur op Rolduc. Ger mag dan naar de Mulo.

In de volgende hoofdstukken beschrijft hij zijn verdere jeugdjaren, de veranderende tijdsgeest, het uitvliegen van zijn broers en zussen en zijn eigen verliefdheden. Het boek eindigt na zijn ontmoeting op de dansvloer met Jeanne, al meer dan 50 jaar zijn echtgenote.

Het boek (373 pagina's dik) is te bestellen bij Ger (elbers.boek@gmail.com). Het kost inclusief verzendkosten slechts 20 euro. De opbrengst van het boek gaat trouwens helemaal naar de goede doelen KIKA en de Voedselbank Limburg-Noord, waar Ger vrijwilliger is.

Swalmen, 1 mei 2026 / Jo Kunnen

Een korte terugblik van mijn leven op Rolduc

door Ed Thelosen, op Rolduc van 1964 tot 1971

Een kostschool was voor mij lang een dreiging van mijn vader, wanneer wij ons niet gedroegen zoals hij wenste. Op terugweg naar huis vanuit Venray, waar de zus van mijn vader woonde, reden we door Tegelen en daar was een kostschool. Wanneer ik mij niet gedragen had, zoals hij wenste, dreigde hij mij daarheen te sturen. Zo'n dreigement had een grote impact op mij.

Geen dienstplicht voor priesterstudenten

Op de laatste klas van de basisschool, kwam ik echter zelf op het idee om naar een kostschool te gaan. Ik was op dit idee gebracht door een klasgenoot, die ook naar een seminarie ging. Mijn wens om priester te worden, was al vroeg ontstaan, zo rond 1956, toen de Russen Hongarije binnenvielen en er een angst was voor een nieuwe oorlog. Door priester te worden kon je onder de dienstplicht uitkomen. Toen ik deze optie serieus ging benoemen, kreeg ik steun van mijn familie. Vanaf dat moment gold er voor mij een aparte status binnen mijn familie met grotere cadeaus voor mijn verjaardag. Aan het eind van de lagere school, kwam Edmond Beel, de deken van Brunssum, vaker bij ons over de vloer, omdat, zoals ik later pas begreep, de parochie ook financieel bij wilde dragen aan mijn priesteropleiding.

Voorbereidende klas

Om toegelaten te worden tot het gymnasium, moest ik een toelatingsexamen doen, nadat ik mijn keuze had laten vallen op Rolduc. Ik had een positief advies van het hoofd van de lagere school, meester De Rouw. Ik zie mijzelf nog op een zomerse dag voor de Kleine Aula staan voor het examen, samen met een grote groep andere kandidaten. Mijn vader had mij met zijn auto gebracht en ik moest na het toelatingsexamen met de bus terug. Mijn eerste indruk daar was positief; het was prachtig weer en we waren met een grote groep jongens. Alleen het examen viel mij tegen; ik besepte dat ik diverse opdrachten niet goed had gemaakt en dat bleek ook achteraf. Blijkbaar heb ik een slechte basis gehad op de lagere school, ondanks het positief advies van het schoolhoofd.

Eerst naar de VK

Uiteindelijk zakte ik echter voor het toelatingsexamen en kreeg ik het advies om eerst de Voorbereidende Klas te volgen. Dit voelde toch een beetje als een vernedering, teruggezet worden naar een niveau lager! Het was mijn eerste faalherinnering! De leerkracht van de Voorbereidende Klas, Jan Smeets, was echter een hele aardige man, en gelukkig zat Pierre Poldervaart bij mij in de klas. Dat is gedurende mijn hele verblijf op Rolduc zo gebleven.

De jonge Ed en Sinterklaas op Rolduc

Mijn eerste tijd op Rolduc

De eerste tijd op Rolduc viel niet mee: losgerukt van thuis en met jongens waar ik mee moest leren omgaan. Ik heb die periode in een soort overlevingsstand doorgebracht. Eenzaam voelde ik me niet. Ik had best wel lol in die periode en werd niet extreem gepest; eerlijk gezegd was ik eerder zelf een pester. Er was genoeg vertier in de vorm van voetbal, biljarten, tafeltennissen, dammen en schaken. Ook hield ik toen al van lezen, hoewel dat nog traag ging. Ik herinner me dat ik Beekman en Beekman las en daar staat een passage in, dat een van de jongens gluurt naar de blote borsten van een meisje. Ik herinner me dat ik op dat moment in de studiezaal bloosde, uit angst dat de surveillant mij zou betrappen op het lezen van dit soort literatuur. Ik was in die tijd ook wel vroom, beleefde de mis intens en dat soms meerdere keren per dag.

Een beetje gênant

De eerste weken mocht je geen bezoek ontvangen, maar mijn vader zag toch een mogelijkheid om mij op te zoeken, wanneer hij in de buurt was voor zijn werk. Ik vond dat toch wel een beetje gênant. Na een aantal weken mochten we op zondag bezoek ontvangen en dan stond ik bij de toegangspoort met een transistorradio afgestemd op Radio Luxemburg, te wachten. We gingen dan meestal Kerkrade in om iets lekkers te eten en te drinken.

In de beginperiode trok ik veel op met Jo Opdorp en Jules Pahlplatz; we vormden een driemanschap en kregen toestemming om buiten de poort hard te lopen als een soort training. In het geheim gingen we dan naar een café om wat te drinken en muziek uit de Jukebox, zoals de BeeGees, te luisteren. Jo en Jules hebben het niet lang volgehouden op Rolduc.

Toch wel een strak regime

Mijn priesterroeping was in het begin nog wel oprecht en dit was ook een voorwaarde om te mogen blijven; als je geen priester wilde worden, moest je vertrekken. Ik denk dat ik pas na 1 gym begon te twijfelen en dat viel samen met mijn interesse in meisjes.

Het eten op Rolduc was niet geweldig, maar je werd verplicht om het te eten. Ik had van kinds af aan een hekel aan kaas, maar werd gedwongen tot kokhalzen aan toe. Ook een bepaald soepachtig nagerecht was vreselijk. Mijn moeder gaf mij wat bijvoeding mee, zoals worst, maar als je daarmee werd betrapt, moest je het inleveren. Het was een strak regime de eerste jaren: vroeg opstaan, naar de kerk, studeren en weer vroeg naar bed.

Geschokt door de verhalen rondom Fons Timmermans

Zoals iedereen had ik ook een biechtvader, die mij een keer op zijn kamer uitnodigde om mij voorlichting te geven. Dit was de heer Timmermans, over wie later werd gemeld, dat hij een seksuele relatie met een leerling heeft gehad. Gelukkig heb ik geen negatieve ervaringen met hem gehad, integendeel. Ik was geschokt, toen ik die verhalen later over hem hoorde!

Actief in de toneelclub

Als hobby speelde ik toneel. Bekende uitvoeringen waren Bloed en Liefde van Godfried Bomans, Twee Egyptische dieven en Zomerzothed. Hierdoor kwam je ook wat meer in contact met meisjes; ik kreeg zelfs relaties. Dat waren mooie tijden. Samen met Gerard Peeters, Peter Trepels en Huub Prickaerts deden we veel samen: op stap gaan, sporten en studeren. Er was sprake van een grote solidariteit onder de jongens.

Ik werd weggestuurd, maar.....

Vlak voor mijn eindexamen werd ik door mijn oude tekenleraar, die inmiddels directeur was geworden, van het internaat gestuurd. Mijn moeder heeft na een aantal weken in een gesprek met de directeur kunnen bewerkstelligen, dat ik terug mocht naar Rolduc, waar ik uiteindelijk voor mijn eindexamen ben geslaagd.

Dienstweigeraar

Na Rolduc ben ik aan de universiteit van Nijmegen psychologie gaan studeren. Mijn gedachte was dat het een interessante studie zou zijn en dat ik er mensen mee zou kunnen helpen. Ik koos voor Nijmegen, omdat mijn zus daar woonde en ik aan haar wat steun voor de beginperiode kon krijgen. Toen ik de oproep voor mijn militaire dienst kreeg, besloot ik direct om dienst te weigeren. Ik heb de hele weigeringsprocedure doorlopen: mijn motivatie op papier zetten, voor de commissie verschijnen, een gesprek van de commissie met mijn ouders en uiteindelijk de erkenning van mijn dienstplichtbezwaren, hetgeen betekende dat ik twee jaar vervangende dienstplicht zou moeten vervullen.

Rijks Psychiatrische Inrichting

Zo kwam ik terecht bij de Rijks Psychiatrische Inrichting in Eindhoven. Na het voltooien van mijn klinische psychologiestudie in 1978, bood de geneesheer directeur, de heer van den Broek, mij een plek aan op de vervolgbehandelingsafdeling voor ernstig psychiatrische ziektebeelden, zoals psychosen, schizofrenie, depressies en angststoornissen. Hier werkte ik met een team van verpleegkundigen, artsen, maatschappelijk werkers en diverse vaktherapeuten, zoals een bewegingstherapeut en een creatief therapeut.

Uiteindelijk ben ik 40 jaar verbonden geweest aan de Rijks Psychiatrische Inrichting, welke later het Psychiatrisch Ziekenhuis De Grote Beek ging heten. In deze periode heb ik ook mijn huidige vrouw Agnes ontmoet; zij is na de Pedagogische Academie, ook psychologie gaan studeren. In 2018 ben ik na een zeer vruchtbare en leerrijke periode met pensioen gegaan.

Sedertdien is het genieten van deze levensfase.

Komt er in het najaar van 2026 weer een reünie op Rolduc?

Op 4 februari 2026 ontving ik als oud-Rolduciën en oud-deelnemer van het Reuniecomité Rolduc een mail met de vraag of ik in principe voornemens ben om eind 2026 aan een tweedaagse reünie deel te nemen. Ik heb het comité laten weten, dat ik naar alle waarschijnlijkheid niet zal deelnemen. Natuurlijk heb ik ook uitgelegd, waarom ik grote twijfels heb over een deelname.

Al zeker tien jaar probeer ik het comité te bewegen om het programma op zo'n tweedaagse reünie aantrekkelijker te maken voor alle deelnemers. Al jaren is het programma nagenoeg hetzelfde en in mijn optiek ook eentonig. Een ronde-tafel-gesprek met jaargenoten (met vaak dezelfde verhalen), een orgelconcert, een hoogmis en heel veel hangen in De Verloren Zoon. Met name dat laatste onderdeel irriteert me mateloos. Als er één ruimte op Rolduc qua akoestiek ongeschikt is voor een gezellige ontmoeting met elkaar is dat De Verloren Zoon. Je moet door de muziek en de slechte akoestiek bijna tegen elkaar schreeuwen om enigszins verstaanbaar te zijn. Wanneer ik er een kwartier ben, heb ik al weer last van mijn tinnitus.

Is er een passend alternatief? Ja, zeker! Al meerdere keren heb ik het reüniecomité gevraagd om een onderdeel aan het programma toe te voegen. Vraag aan minstens twee of drie oud-Rolduciëns om een voordracht te houden over een interessant onderwerp. Voeg deze voordrachten aan het programma toe. Plan op vrijdagmiddag, vrijdagavond en zaterdagochtend twee of drie voordrachten van maximaal één uur. Laat iedereen vrij om daar naar toe te gaan. Gaat men liever naar de Verloren Zoon, prima. Gaat men liever naar een voordracht, dan is er ook nog een keuze. Er is in ieder geval een aantrekkelijk alternatief voor hangen in De Verloren Zoon. Een alternatief, waarbinnen ook alle ruimte is om gezellig met elkaar om te gaan.

Wanneer ik alleen al naar mijn jaargenoten kijk, dan kan ik zo 6 personen noemen, die een interessante voordracht over zeer wisselende onderwerpen zouden kunnen verzorgen. Zelf heb ik aangeboden om een lezing te houden over 'Jo Gijsen, een omstreden bisschop!' of over 'Seksueel misbruik in de katholieke kerk'.

Inhoudelijk heb ik nimmer een reactie gehad op mijn voorstel. Wanneer ik er met de voorzitter van het comité over sprak, kwam hij niet verder dan te stellen, dat er voldoende ruimte moet zijn voor onderling contact. Vandaar de keuze om vast te houden aan hetzelfde compacte programma.

Duo-voordrachten

Medio 2025 werd ik door Ton Kock, de voorzitter van het reuniecomité, gebeld met de vraag of ik bereid was om in de najaars-reünie van 2026 samen met Petra Dassen, de burgemeester van Kerkrade, een duo-voordracht te houden. Ik heb direct ja gezegd.

Eindelijk wordt mijn verzoek gehonoreerd, dacht ik. Er zouden volgens Ton meerdere duo-presentaties zijn. Eind 2025 belde comitélid Dré Peeters mij op om te informeren of ik nog steeds bereid was om met Petra Dassen een duo-presentatie te verzorgen. Mijn antwoord: “Ja, zeker; de onderwerpen liggen al klaar”.

Toen bleef het stil

Tot aan de mail van 4 februari 2026. In deze mail stond, dat er tijdens de komende reünie één duo-presentatie zou zijn van Hub Evers en Claudia Rijcken. Daar ben ik al heel blij mee. Waar ik niet blij mee ben, is dat er op geen enkele wijze een terugkoppeling naar mij (en waarschijnlijk naar Petra) heeft plaatsgevonden. Een mailtje naar Ton Kock met het verzoek om enige helderheid te verstrekken is tot nu toe onbeantwoord gebleven. Dré Peeters heeft mij later op een vraag van mijn kant laten weten, dat het comité heeft besloten geen gebruik te zullen maken van het aanbod van Petra en mij. Die duidelijkheid hebben we nu gelukkig. Fraai is deze gebrekkige communicatie echter niet.

Ik wacht nu het definitieve programma af en beslis dan of ik wel of niet deelneem. Hoe dan ook in De Verloren Zoon zult u mij niet lang aantreffen.

Swalmen, 29 april 2026 / Jo Kunnen

Beide foto's in dit artikel zijn tijdens de reünie in 2024 gemaakt door oud-Rolducien Pierre Snijders

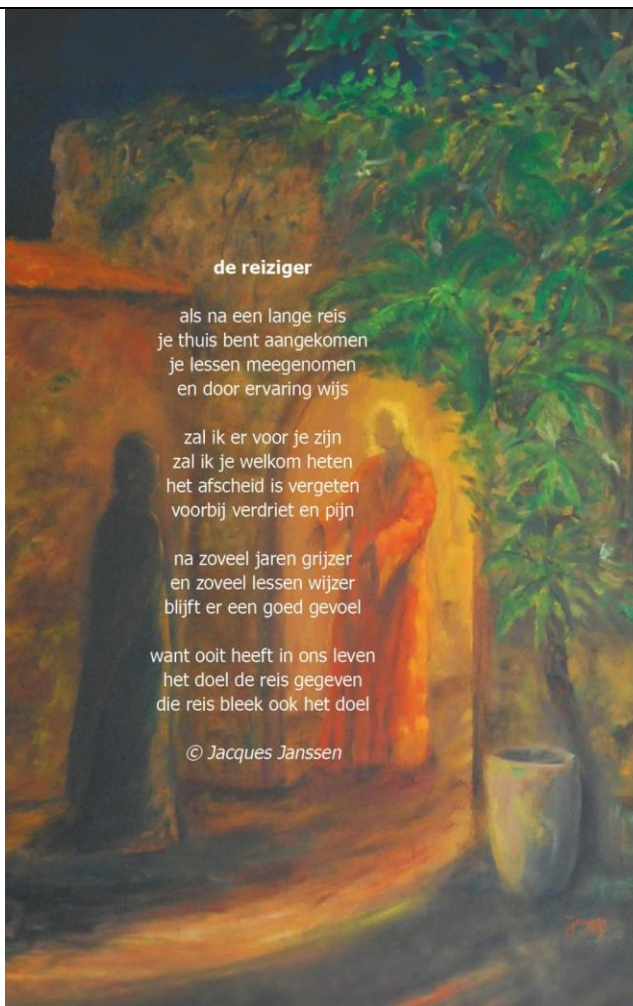
Jacques
1948 - 2026

Op 1 mei 2026 hoorde ik van oud-Rolducien Henk Janssen, dat Jacques Janssen onlangs was overleden.

Precies één jaar geleden stond zijn levensverhaal in deze nieuwsbrief (nummer 25). Hij vond zichzelf een beetje een pastoor, maar zonder een boordje en met een vrouw.

Jacques verbleef op Rolduc van 1960 tot 1967.

Moge hij rusten in vrede!

de reiziger

als na een lange reis
je thuis bent aangekomen
je lessen meegenomen
en door ervaring wijs

zal ik er voor je zijn
zal ik je welkom heten
het afscheid is vergeten
voorbij verdriet en pijn

na zoveel jaren grijzer
en zoveel lessen wijzer
blijft er een goed gevoel

want ooit heeft in ons leven
het doel de reis gegeven
die reis bleek ook het doel

© Jacques Janssen

*Het leven is een reis,
mijn reis zit erop.
Bedankt dat je
mijn reisgenoot was.*

Nog met een gevoel van onwerkelijkheid maar dankbaar en met veel liefde terugdenkend aan alles wat hij ons heeft gegeven, laten wij jullie weten dat in het bijzijn van ons, rustig is overleden

Jacques Janssen

Breda, 2 mei 1948

Venlo, 28 maart 2026

Willemien Janssen - Schreuder

lieve pap, schoonvader en supertrotse opa van

Broekhuizen Wim en Nancy
Aniek, Sofie

Boxmeer José en Raymond
Jay, Glenn, Sill

Correspondentieadres:
Genenberg 7, 5872 AL Broekhuizen

Wij nodigen jullie van harte uit om samen met ons afscheid te nemen van Jacques op vrijdag 3 april om 12.00 uur in Het Brouwershuis, Veerweg 15 in Broekhuizen.

Er is gelegenheid om Jacques een laatste groet te brengen op woensdag 1 april van 18.30 tot 20.00 uur in Afscheidshuis Memento Mori, Mgr. Schravenlaan 1 in Lottum.

In plaats van bloemen liever een bijdrage aan De Zonnebloem, waar Jacques zich jarenlang voor heeft ingezet. Hiervoor zijn collectebussen aanwezig bij het afscheid.

Op zondagmorgen 3 mei 2026 zag ik om 8.30 uur onderstaand bericht op de app van De Limburger. Meteen herkende ik onze jaargenoot Jac van Ham.

In Nieuwsbrief 22 (van 10 augustus 2024) had ik nog een bericht aan hem gewijd. Zie hiernaast.

Gelukkig volgde om 11.41 uur het bericht, dat Jac door een vrijwilliger was gevonden. Hij is enigszins onderkoeld naar het ziekenhuis gebracht. Hoe het nu met hem is, weet ik niet.

VERMISSING

Zorgen om vermiste man met dementie in Venlo

Onze verslaggever

03-05-2026, 08:14

© ANP/Politie

De politie is op zoek naar de 76-jarige Jack van Ham, die sinds zaterdagmiddag vermist wordt uit een zorggroep aan de Auxiliatrixweg in Venlo.

De man heeft vergevorderde dementie, is redelijk goed ter been en kan verward overkomen, schrijft de politie in een bericht op sociale media. Hij is 1.65 meter lang, heeft een normaal postuur en draagt een lichtgrijs trainingsvest en donkere joggingbroek.

Vrijwilligers van de Search and Rescue-organisatie Nederland (SAR) hebben zaterdagavond en -nacht met trackers en hondengeleiders gezocht naar sporen van de man in de wijde omgeving. Hij is echter nog niet aangetroffen.

Mensen die de man zien, wordt gevraagd zo spoedig mogelijk contact op te nemen met de politie.

Naar een zorginstelling

Omdat ik (in mei 2024) op terugweg naar huis vlak in de buurt van Maasbree kwam, besloot ik om Jac van Ham daar even te bezoeken. Bij mijn laatste bezoek (begin 2020) was mij min of meer al duidelijk geworden, dat Jac licht dementerend was. Hoe zou het nu met hem zijn? Tot mijn verbazing deed een Engelssprekende vrouw op zijn adres open. Zij was de nieuwe bewoner; Jac kende ze niet. Ook een achterbuurman kon mij geen nadere informatie geven over Jac.

Ik vroeg mij direct af: Is Jac overleden? Is hij naar een zorgcentrum verhuisd?

Thuis gekomen heb ik zijn dochter een mailtje gestuurd. Zij liet mij daarop weten, dat Jac vanwege dementie al een tijdje terug was opgenomen op een gesloten afdeling van een zorginstelling. Geen fijn levenseinde voor Jac en ook een zorg voor zijn naaste familie. Ik heb hen heel veel sterkte toegewenst.

Man (76) die nacht lang vermist werd in Venlo in goede gezondheid gevonden

Onze verslaggever

03-05-2026, 11:41

De 76-jarige man die sinds zaterdagmiddag werd vermist uit een zorginstelling in Venlo, is zondag in goede gezondheid gevonden. Dat meldt de politie.

Zondag werden nieuwe zoekacties gestart, waarbij het zoekgebied verder werd uitgebreid. Rond half twaalf meldde de politie dat de man in goede gezondheid is aangetroffen. De politie dankt iedereen voor de hulp bij het zoeken.

Politie Eenheid Limburg
@POL_Limburg · Follow

De vermiste Jack uit Venlo is terecht. Hij is in goede gezondheid aangetroffen. Iedereen bedankt voor de hulp!

11:23 AM · May 3, 2026

